

רובינסון, החזיר הקטן

ביאטריקס פוטטר

1930

פרק א

כשהייתי קטנה, נהגתי לנסוע לחוף הים בחופשות. גרנו אז בעיירה קטנה שבה היה נמל, סירות דייג ודייגים. הם יצאו לים כדי לדוג דגי הרינג ברשתות. כשהסירות חזרו, היו ביניהן כאלה שהצליחו לדוג רק דגים בודדים וגם סירות מלאות מאוד, עד שלא כל הדגה ניתן היה להוריד למזח. אז הביאו עגלות וסוסים שנכנסו למים רדודים לקראת הסירות העמוסות. את הדגה העמיסו באתים מעל דופן הסירה לתוך העגלה והובילו לתחנת הרכבת, שם המתינו כבר קרונות דגה מיוחדים.

התרגשות גדולה שררה בעיירה כאשר הסירות חזרו עם שלל רב. מחצית אנשי המקום רצו אז למזח, יחד עם החתולים שלהם. הייתה חתולה אחת לבנה בשם סוזן, שלא החמיצה אף פעם את בואן של הסירות. היא הייתה שייכת לאישתו של דייג זקן בשם סם. שמה של האישה היה בטסי. היה לה שיגרון ולא הייתה לה כל משפחה מלבד סם, סוזן וחמש תרנגולות. בטסי ישבה ליד התנור. הגב כאב לה. מתי שרק היה צריך להוסיף פחם לאש או לבחוש בסיר היא אמרה "אוך! אוך!". סוזן ישבה תמיד מול בטסי. היא ריחמה עליה. היא רצתה מאוד ללמוד איך להוסיף פחם או לבחוש בסיר. הן ישבו כך במשך כל היום בזמן שסם דג בים. הן שתו תה עם טיפת חלב. "סוזן" אמרה בטסי "קשה לי לקום. לכי את לפשפש וראי האם הסירה של האדון חוזרת."

סוזן יצאה וחזרה. היא יצאה לגן שלוש או ארבע פעמים. בסוף, בשעות אחר הצהריים היא ראתה את המפרשים של הסירות בים.

"לכי לנמל, בקשי מהאדון שיתן לך שישה דגי הרינג. אבשל אותם לארוחת ערב. קחי את הסל שלי, סוזן."

סוזן לקחה את הסל, היא גם לקחה את הכובע וצעיף הקטן של בטסי.

ראיתי אותה איך שמיהרה לכוון הנמל.

גם חתולים אחרים היו יוצאים מהבתים ורצו ברחובות התלולים המובילים אל הנמל. גם ברווזים. אני זוכרת שהיו אלה הברווזים

המוזרים ביותר, עם ראשים

שטוחים כאילו חובשי כובע ברט.

כולם מיהרו לקראת הסירות,

כמעט כולם. אני פגשתי רק אחד

שהלך בכוון הפוך, היה זה כלב

בשם סטומפי. הוא החזיק חבילה

עטופה ניר בשיניו.

ישנם כלבים שלא אוהבים דגים.

סטומפי היה בחנות של הקצב

וקנה שם בשר כבש לעצמו לבוב,

לפרסי ולגברת רוזה. סטומפי היה כלב גדול, רציני ומתנהג יפה, כלב

חום עם זנב קצר. הוא חי עם הכלב בוב והחתול פרסי ועם גברת רוזה

שניהלה את הבית. סטומפי היה שייך לאדון עשיר זקן אחד. וכשאדון

זה מת הוא השאיר את כספו לסטומפי, עשרה שילינג לשבוע, לכל

החיים. לכן סטומפי, בוב ופרסי חיו ביחד בבית קטן ויפה.

סוזן עם הסל שלה פגשה את סטומפי בקצה הרחוב. היא קדה קידה.

היא רצתה להתעניין בשלומו של פרסי החתול, אבל לא היה לה זמן.

היא מיהרה לקראת הסירה. פרסי היה נכה, רגלו נפגעה. היא נתפסה

תחת גלגל של עגלת החלב.

סטומפי הביט בזווית עינו על סוזן. הוא נפנף בזנבו אך לא עצר. הוא

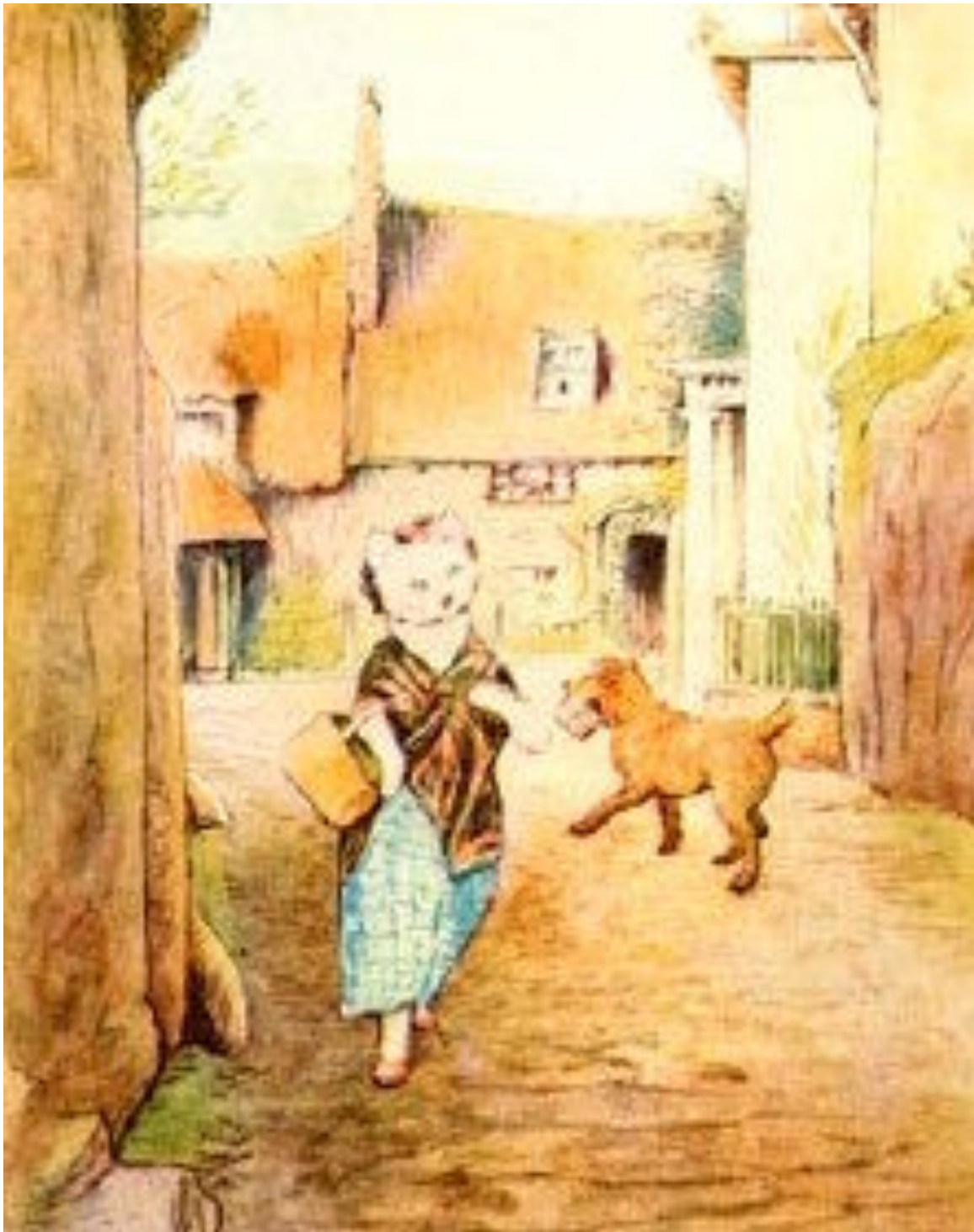
לא יכול היה לקוד או לומר "שלום" כי פחד להפיל את חבילת הבשר

שנשא. הוא פנה לכוון סמטת הדקל, שם היה ביתו, דחף את הדלת

ונעלם בתוך הבית. תוך זמן קצר ריח של בישול עלה לאוויר ולא היה לי

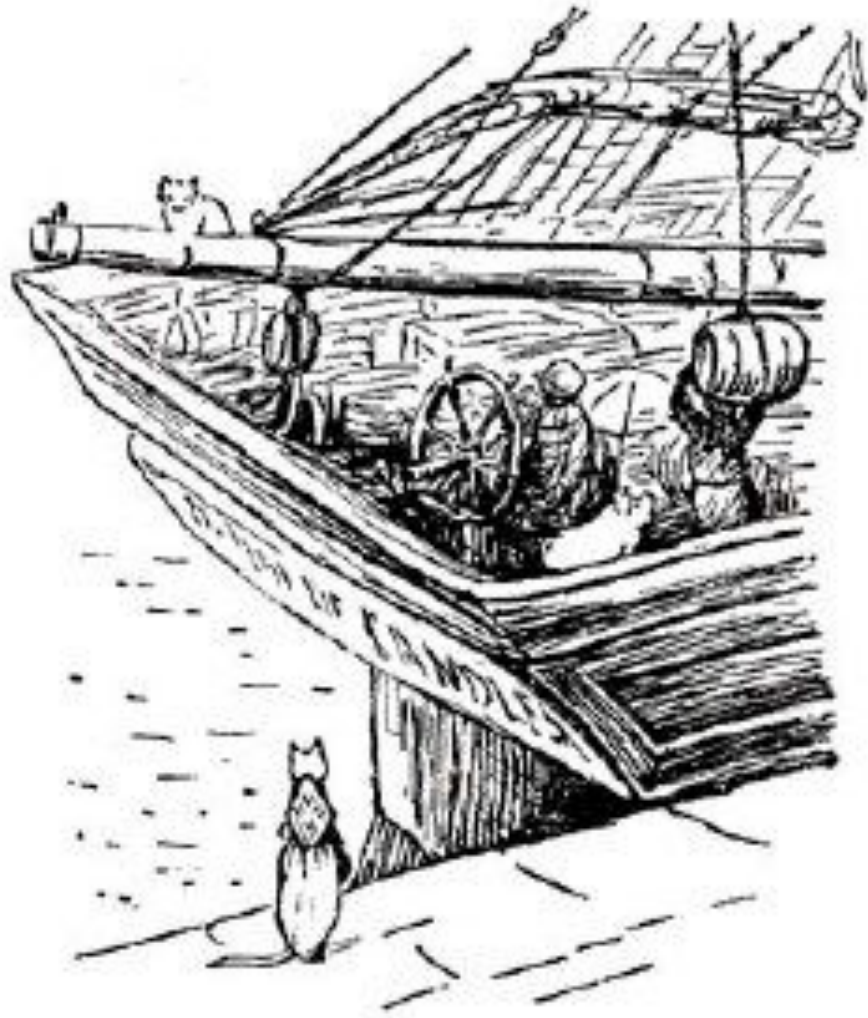
ספק שסטומפי, בוב וגברת רוזה ייהנו מהתבשיל שלהם.

רעשים וריחות. היא עברה ליד מקום מכירת הדגים, ארגזי הדגים

את פרסי לא ניתן היה למצוא בזמן הארוחה. הוא יצא דרך החלון ועם כל יתר החתולים של העיר רץ לקראת סירות הדייג החוזרות. סוזן המשיכה ברחוב הראשי ואחר כך בקיצור דרך, על המדרגות היורדות לנמל. הברווזים הלכו סביב, ועשו זאת בחכמה, כי המדרגות היו תלולות וחלקות מדי בשביל מישהו פחות בטוח בצעדיו מאשר חתול. סוזן ירדה מהר ובקלות. לאורך גבות של הבתים היו שם ארבעים ושלוש מדרגות, חשוכות וחלקות. מלמטה הגיע ריח של חבלים וזפת והרבה רעש. במורד המדרגות היה הרציף, מקום העגינה של הנמל הפנימי. הים היה בשפל. המים ירדו והסירות עמדו על בוך מלוכלך. אחרות עגנו הרחק מהרציף או אפילו מחוץ לשוברי הגלים. קרוב למדרגות פירקו פחם משתי ספינות מפויחות, "מרגרי" מסונדרלנד ו"ג'ני ג'ונס" מקרדיף. אנשים רצו עם מריצות מלאות פחם לאורך שבילי עץ מאולתרים. סלי פחם פורקו ברעש גדול למזח במנופים. רחוק יותר ספינה "נרות זהב" העמיסה משא מעורב. חבילות, חביות, ארגזים עם כל מיני סחורה הועלו לסיפון. המלחים והסבלים צעקו, שרשראות צלצלו. סוזן חיכתה להזדמנות לעבור את הקהל הרועש. היא הביטה על חבית סיידר שהתרוממה על חבלים באוויר בדרך מהמזח לסיפון הספינה. גם חתול צהוב שישב על החבלים ציפה בחבית. החבל עבר דרך גלגלת והחבית התרוממה מעל הסיפון, שם חיכה לה כבר מלח. המלח מלמטה קרא "תיזהר שם! זוז הצדה!" "וויי! וויי!" קרא חזיר קטן שהתרוצץ על סיפון "נרות זהב". החתול הצהוב הביט על החזירון הוורוד. החתול הצהוב שעל החבלים הציץ לעברה של סוזן וקרץ בעינו. סוזן הופתעה מאוד כשראתה את החזיר על הסיפון, אבל היא מיהרה. היא גלשה לאורך הרציף בין הפחם והמנופים, בין אנשים עם מריצות,

וחביות, שנשים מילאו בדגים ומלח. שחפים התעופפו מעל וצעקו. מאות ארגזי דגים וטונות דגים טריים היו מועלים על ספינת קיטור קטנה. סוזן שמחה לעזוב את הרעש והמהומה ודרך שביל מדריגות קצר יותר יצאה לנמל החיצוני. גם הברווזים הגיעו לשם אחרי רגע, מדדים ומגעגעים. "בטסי טיממינס", סירתו של סם הזקן הגיעה האחרונה מבין צי הסירות ותקעה את חרטומה בבוץ. סם היה במצב רוח מרומם. היה יום דייג מוצלח. עם העוזר שלו ועוד שני נערים התחיל לפרוק את הדגים למריצות, כי פני המים היו נמוכים מדי כדי להתקרב למזח. הסירה הייתה מלאה דגים. אך עם מזל או בלי מזל, סם תמיד נהג לזרוק כמה דגים לסוזן. "הנה לשתי הזקנות ולארוחת ערב חמה! תפסי אותם, סוזן! הנה עוד חתיכת דג בשבילך! ועכשיו קחי אותם לבטסי!" הברווזים דדו וגעגעו, השחפים התעופפו וצעקו. סוזן עלתה במדרגות עם סל הדגים שלה והלכה הביתה דרך הרחובות האחוריים. בטסי הזקנה בישלה שני דגים לעצמה ולסוזן, עוד שניים לסם כשיחזור הביתה, ואז הלכה לשכב במיטה עם בקבוק חם עטוף בבד פלנל, כדי להפיג את כאבי השיגרון שלה. סם אכל את הארוחה ועישן מקטרת ליד האש ואז גם הוא הלך למיטה. אבל סוזן ישבה עוד זמן רב וחשבה. היא חשבה על הרבה דברים – על דגים, על ברווזים, על פרסי החתול הנכה ועל הכלבים שאוכלים בשר כבשים, ועל החתול הצהוב ועל החזירון. היא חשבה שזה מוזר לראות חזיר על סיפון הספינה הקרויה "נרות זהב". עכברים הציצו מתחת דלת המזווה. על התנור לחש בשקט האפר. סוזן מרמרה בשנתה וחלמה על דגים וחזירים. היא לא יכלה להבין מה עשה חזיר על הספינה. אבל אני יודעת עליו את הכל!

פרק ב

האם שמעתם את הסיפור על החתול ולילית שיצאו לים בסירה ירוקה ועל האי פגשו

"חזיר גדול ואפור עם טבעת יפה באפו..."

עכשיו אספר לכם את סיפורו של החזיר הזה, ומדוע הוא גר שם באי. כשהחזיר היה קטן הוא חי במחוז דוונשיר עם הדודות שלו, גברת דורקאס וגברת פורקאס בחווה בשם פורקומב. הם גרו בבית קטן בפרדס במעלה שדרה תלולה ואדומה של דוונשיר. האדמה הייתה אדומה והדשא היה ירוק ובמרחק הם יכלו לראות צוקי החוף האדומים וקצת ים כחול. אניות עם מפרשים לבנים שטו בים אל הנמל סטימוז.

מזמן שמתו לב שחוות במחוז דוונשיר נושאות שמות מוזרים. ואילו ראיתם את החווה פורקומב הייתה חושבים שגם מי שחי שם מוכרח להיות מוזר. דודה דורקאס הייתה חזירה שמנה ומנומרת שגידלה תרנגולות. דודה פורקאס הייתה חזירה שחורה, מחייכת, שניהלה מכבסה. לא נשמע עליה הרבה בסיפור הזה. חייהן עברו ללא אירועים מיוחדים והסתיימו במחבת. אבל האחייין שלהן עבר הרפתקאות המוזרות ביותר שקרו אי-פעם לחזיר.

רובינסון הקטן היה חזירון נחמד, ורדרד-לבן עם עיניים קטנות כחולות, לחיים עגולות, סנטר כפול ואף קטן עם טבעת כסף של ממש. רובינסון יכול היה לראות את הטבעת אם עצם עין אחת ופזל הצדה.

הוא תמיד היה מאושר ומרוצה. כל היום הוא רץ סביב החווה, פזם לעצמו ונחר "וויי! וויי! וויי!". הדודות נזכרו תמיד בשירים הקטנים האלה אחרי שעזב אותן.

"וויי? וויי? וויי?" הוא ענה תמיד כשמישהו דיבר אליו. "וויי? וויי? וויי?"

מקשיב עם ראשו מופנה הצדה ועיניים עצומות למחצה.

הדודות הזקנות של רובינסון האכילו אותו ופינקו אותו אבל גם לא נתנו לו להתבטל יותר מדי.

"רובינסון! רובינסון!" קראה דודה דורקאס "בוא הנה מהר! אני שומעת שתרגולת מקרקרת. הביא לי את הביצה! אבל אל תשבור אותה!" "וויי! וויי! וויי!" היה עונה רובינסון.

"רובינסון! רובינסון! הפלתי אטב כביסה. בוא, תרים לי אותה!" קראה דודה פורקאס העומדת ליד חבל הכביסה. היא הייתה שמנה מדי ולא יכלה להתכופף כדי להרים דבר כלשהו.

"וויי! וויי! וויי!" היה עונה רובינסון.

שתי הדודות היו בעלות

גוף. והמעברים בגדרות חיות שבין השדות באזור סטימוז הם צרים למדי. השבילים מחוות פורקומב עברו בין שדות רבים. היו אלה שבילים אדומים בין שטחי דשא ירוקים עם פרחים צהובים. ובכל מקום בו השביל עובר משדה אחד לשני יש מעבר בתוך הגדר החיה. "זה לא שאני שמנה כל כך. אלה המעברים שצרים מדי" אמרה דודה דורקאס לדודה פורקאס. "היית יכולה לדחוס את עצמך דרכם אילו נשארתי בבית?"

"לא, לא הייתי יכולה. בשום אופן לא" ענתה דודה פורקאס "ומרגיז נורא שהמוביל שלנו שבר את עגלת החמור שלו יום לפני יום השוק. וביצים בשני שילינג לפני לתריסר! איזה מרחק צריך ללכת כל הדרך

סביב, במקום לעבור בשדות?"

"לפחות שישה קילומטר" נאנחה הדודה פורקאס "ובדיוק גמרתי את חתיכת סבון האחרונה. איך נוכל לקנות מצרכים. והחמור עוד מספר שתיקון העגלה ייקח לפחות שבוע."

"אולי תוכלי לעבור במעברים אם תלכי לפני ארוחת הצהריים?"
"לא, לא אוכל. אתקע שם וכך גם יקרה לך" אמרה הדודה פורקאס.
"אולי ננסה..." התחילה הדודה דורקאס.

"ננסה לשלוח את רובינסון עד סטימוז?" סיימה הדודה פורקאס.
"וויי! וויי! וויי! ענה רובינסון.

"אני חוששת לשלוח אותו לבדו, למרות שהוא נבון על אף שקטן."
"וויי! וויי! וויי! ענה שוב רובינסון.

"אבל הרי אין דרך אחרת" אמרה הדודה דורקאס.
ובסוף שמו את רובינסון לתוך גיגית עם חתיכת הסבון האחרונה, שפשפו אותו וייבשו אותו וצחצחו אותו עד שנראה מבריק וזוהר. ואז הלבישו אותו בחליפה כחולה קטנה והוא נשלח לסטימוז עם סל קניות גדול.

בסל היו שני תריסרים של ביצים, זר נרקיסים גדול ושני ראשי כרוב. היו בו גם כריכי לחם עם ריבה לארוחת הצהריים שלו. את הפרחים, ביצים וירקות היה עליו למכור בשוק ואחר כך לקנות חפצים שונים.
"עכשיו תשים לב ותזהר בסטימוז, אחייננו רובינסון. תישמר מאבקת שריפה, טבחים של אניות, נקניקיות, נעליים, אוניות ודונג מכתבים.
תזכור לקנות תרמיל כחול, סבון, צמר סריגה ו.. מה הי שם עוד?"

שאלה הדודה דורקאס.

"התרמיל, צמר סריגה, סבון, שמרים, זרעי כרוב.. מה היה שם עוד?"
אמרה הדודה פורקאס.

"וויי! וויי! וויי! ענה רובינסון.

"שמרים, תרמיל כחול, זרעי כרוב, צמר סריגה, סבון.. זה חמש, וצריך היה להיות שש. זה היה שניים יותר מפינות הממחטה שקשרנו כדי

לזכור. שישה לקנות זה היה.."

"נזכרתי!" קראה הדודה פורקאס "זה היה תה. תה, סבון, תרמיל כחול, זרעי כרוב, צמר סריגה, שמרים. את הכל תקנה אצל מר מומבי. תסביר לו את עניין

עגלת החמור
השבורה. תגיד שנביא את הכביסה ועוד ירקות בשבוע הבא."
"וויי! וויי! וויי! ענה רובינסון ויצא לדרך עם הסל הגדול.

הדודה דורקאס והדודה פורקאס עמדו במרפסת וראו איך הוא יוצא דרך שדה ודרך המעבר הראשון ונעלם מעיניהן. הן חזרו לעיסוקים שלהן אך היו מרוגשות וכעסניות, כי הרגישו לא נוח ששלחו את רובינסון.
"הייתי מעדיפה לא

לשלוח אותו. את והתרמיל הכחול שלך!" אמרה הדודה דורקאס.

"תרמיל כחול? באמת! אלה הביצים שלך וצמר הסריגה!" נהמה הדודה פורקאס "ימח שמו בעל עגלת החמור הזה. מדוע לא יכול היה להישמר מתעלות ולפול לאחת רק אחרי יום השוק?"

פרק ג

הדרך לסטימוז הייתה ארוכה, למרות הקיצור דרך השדות. אבל השביל הוליך כל הזמן במורד ורובינסון שמח. הוא זמזם לעצמו את השיר הקטן שלו וגיחך "ויי! וויי! וויי!". עפרונים שרו גבוה מעל ראשו. ועוד יותר גבוה שם, תחת כחול השמיים, התעופפו במעגלים שחפים גדולים ולבנים. הצעקות שלהם הגיעו עד למטה. עורבים ושחרורים הסתובבו בשדה בין הפרחים הצהובים, כבשים במרעה הביטו על רובינסון.

"שמור על עצמך בסטימוז, חזירון קטן" העירה כבשה אימהית. רובינסון הלך מהר ולכן נעשה לו חם. הוא עבר חמישה שדות גדולים ומספר דומה של מעברים בגדרות, מעברים עם מדרגות, מעברים עם סולמות, מעברים של עמודי עץ. היה קשה לעבור אחדים מהם עם הסל הכבד. כשהביט אחורה לא יכול כבר לראות את החווה פורקומב.

רחוק לפניו הוא ראה כבר את צוקי החוף והים הכחול שנראה כמו קיר גבוה.

רובינסון התיישב כדי לנוח תחת אחד הגדרות החיות. מעל ראשו ראה פרחים צהובים, מאות פרחים והרגיש ריח של אזוב ודשא ואדמה לחה אדומה. ***

"אם עכשיו אוכל את הארוחה שלי, לא אצטרך לשאת אותה. וויי! וויי! וויי!" אמר רובינסון. הוא

נעשה רעב מדרך הארוכה, והיה ברצון אוכל גם ביצה עם הכריכים שלו, אבל היה מחונך יפה ולא העז לעשות זאת. "זה היה מקלקל את ספירת שני התריסרים" אמר לעצמו.

הוא אסף כמה פרחי בר וקשר אותם לזר עם חתיכת צמר שהדודה דורקאס נתנה לו כדוגמה.

"אמכור אותם בשוק ואקנה קצת סוכריות לעצמי. כמה אגורות יש

לי?" הוא חיפש בכיסו. "אחת מדודה דורקאס ואחת מדודה פורקאס, ועוד אחת עבור הפרחים שאמכור ו..."

ויי! וויי! וויי! מישהו הולך כאן בדרך! ואני אאחר לשוק!"

רובינסון קפץ והעביר את הסל שלו דרך מעבר צר מאוד, בו השביל

מחזיקות כלב כדי ימלא שליחויות כאלה." רובינסון הסביר את הכל למר פפריל יפה ובתבונה, והוכיח שיש לו ידע רב, במיוחד בתחום הירקות, למרות גילו הצעיר. הוא הלך בצדו של הסוס והביט על העור המבריק שלו, ועל הנעליים חומות של מר פפריל. הוא מצא חן בעיני מר פפריל וזה נתן לו עוד אגורה. בקצה הדרך מר פפריל אסף את המושכות ונגע בסוסו בעקב הנעל. "אז שלום, חזיר קטן. מסור דרישת שלום לדודות שלך. שמור על עצמך בסטימוז." הוא שרק לכלבים ורכב הלאה. רובינסון המשיך ללכת בדרך.

חתך דרך ציבורית. הוא ראה את מר אפריל רוכב על סוס חום בעל רגליים לבנות. שני כלבי רועים רצו לפניו ובדקו דרך המוטות של השערים כל שדה שבדרך. כאשר הגיעו לרובינסון התייחסו אליו בידידות אך נראו לו גדולים מאוד. הם ליקקו את פניו ושאלו מה יש לו בסל. מר פפריל קרא להם חזרה "הנה פירט! הנה פוסטבו! חזרו הנה." הדרך הייתה מכוסה בחצץ חדש. מר פפריל הוליך את הסוס קרוב לקצה הדשא ודיבר אל רובינסון. היה זה איש זקן נחמד, בעל לחיים אדומות ושערות לבנות. כל השדות ומרעים בין חוות פורקומב והעיר סטימוז היו שייכים לו.

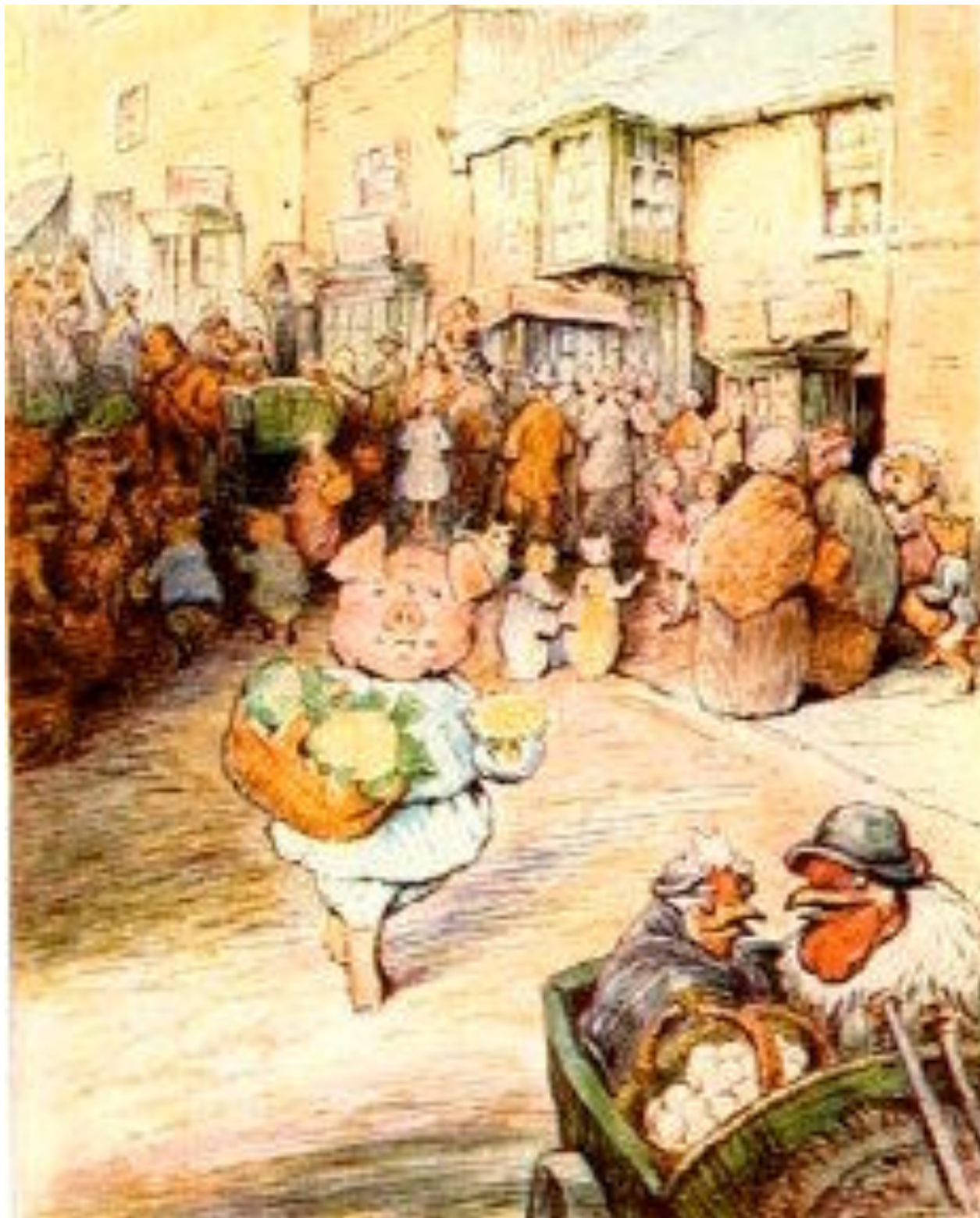

"הלו! הלו! ולאן זה, חזירי הקטן רובינסון?" "שלום מר פפריל, אני בדרך לשוק. "ווי! ווי! ווי!" אמר רובינסון. "מה? לבדרך? ואיפה הגברת דורקאס והגברת פורקאס? לא חולות, אני מקווה." רובינסון הסביר את בעיית המעברים הצרים. "אכן, אכן. שמנות מדי? אז אתה הולך לבד? ולמה הדודות שלך לא

פרק ד

סטימוז היא עיר קטנה ויפה, הנמצאת בשפך הנהר חזרין, שמימיו זורמים בנחת לתוך מפרץ מוגן בצוקי סלע אדומים. העיר עצמה נראית כמו גולשת מקבוצת גבעות לתוך נמל סטימוז, בעל רציפים ומזחים רבים.

סביבת העיר נראית מוזנחת, כפי שקורה לעתים בערי הנמלים. הפרוור המערבי מאוכלס בעיקר על ידי עזים וסוחרים של מתכת ישנה, חבלים, סמרטוטים ורשתות דייג. בדים רטובים מתנוססים על חבלים

מעל חלוקי אבן מכוסים באצות ים, סרטנים מתים וצדפות ריקות. כל זה שונה מהכביסה של הדודה פורקאס, התלויה מעל הדשא הירוק. אפשר לראות שם גם מחסני סחורת ימאים, בהן מוכרים משקפות, מעילי רוח ובצל, מחסנים המפיצים ריח חריף. גם סככות לייבוש דגים

ומקומות בהם תולים את רשתות הדייג כדי לתקן. רובינסון השתדל ללכת באמצע הרחוב. מפונדק כלשהו קרא לו מישהו "בוא הנה, חזיר שמן!" ורובינסון החיש את צעדיו. אך העיר סטימוז עצמה היא נקיה, ציורית ותושביה הם בעלי נימוסים (מובן חוץ לנמל עצמו), אך רחובותיה תלולים מאוד. אילו אחת הביצים של דודה דורקאס הייתה נופלת מהסל במעלה הרחוב, הייתה מתגלגלת עד הנמל, אבל בוודאי הייתה גם נשברת בדרך, על המדרגות הרבות. באותו היום העיר הייתה

מלאת קהל. היה זה יום של שוק.

ובאמת היה קשה לרובינסון ללכת במדרכה כי דחפו אותו ממנה. כל אישה שפגש רובינסון נשאה סל גדול כמו זה שלו. ובכביש נסעו מריצות עם דגים ומריצות תפוחים, בצדדים עמדו דוכנים של כלי חרס וציוד שונה, תרנגולות ותרנגולים רכבו בעגלות, חמורים משכו כרכרות עמוסות חציר. גם שורה של קרוניות פחם אינסופית שבאה מהנמל.

הרעש והמהומה היו בלתי נסבלות בשביל חזיר שגדל בכפר.

רובינסון התקדם ברחוב עד שהגיע לרחוב הקדם, שם כלב רועים ניסה לכוון שלושה עגלים גדולים לתוך חצר. סטומפי ושני כלבים נוספים עזרו לו במלאכה זו. רובינסון ושני חזירונים אחרים, שנשאו סלי אספרגוס, נעמדו בצד, עד שכל המהומה הסתיימה.

כאשר רובינסון העז לצאת שוב לרחוב הקדם, הוא החליט ללכת קרוב אחרי חמור שסחב שני סלים גדולים מלאי כרובית. היה ברור לו שהחמור הולך לשוק. אך לא פלא שהשעון הראה כבר שעה אחת-עשרה.

למרות שאולם השוק נפתח כבר בשעה עשר, היו שם עדיין לקוחות רבים שהסתובבו, קנו או עמדו על מקח. האולם היה גדול ומאוורר היטב, עם גג זכוכית. הוא היה מלא אך האווירה הייתה בו נעימה בהשוואה למהומה ורעש שברחובות סביב. בכל אופן לא ארבה כאן סכנת דריסה.

נשמע צליל של קולות אנשי השוק המכריזים על מרכולתם. הלקוחות התקהלו ונדחפו סביב לדוכנים. ירקות, דברי חלב, דגים וסרטנים נפרסו על דלפקים הנשענים על רגלי עץ.

רובינסון מצא מקום ליד דוכן של נני העיזה שמכרה צדפות.

"צדפות! פות.. פות! צדפות!" פעתה נני. היו לה רק צדפות למכירה ולא היה איכפת לה שרובינסון הציע למכירה ביצים ופרחים. לא איכפת היה לה גם מהכרוב. הוא החזיק אותו למטה, תחת השולחן. רובינסון עמד על ארגז ריק, גאה מאוד אחרי שולחן הירקות וצדפים וקרא:

"ביצים, ביצים טריות! ביצים טריות! מי יקנה ביצים טריות ונרקיסים?"

"אקנה" אמר סטומפי, כלב גדול וחום עם זנב קצוץ "אקנה תריסר.

גברת רוזה שלחה אותי במיוחד לשוק כדי לקנות ביצים וחמאה."

"אני מצטער שאין לי חמאה, מר סטומפי, אבל יש לי כרוב טרי" אמר

רובינסון תוך מבט חשדני על נני העיזה שאולי ניסתה לנגוס ממנו

קצת. אבל היא הייתה עסוקה באריזת צדפים לתוך כלי מתכת של

הסוכרייה. אנשים עדיין נכנסו פנימה. כשירד במדרגות, הסל שלו נתפס בצעיף של כבשה זקנה אחת שנדחפה פנימה. בזמן שרובינסון ניסה לשחרר את הסל הופיע סטומפי. הוא גמר כבר את הקניות שלו והסל שלו היה מלא מצרכים. סטומפי, כלב רציני ואחראי, היה מוכן לעזור לכולם.

כשרובינסון שאל אותו על הדרך לחנותו של מר מומבי אמר סטומפי "אני הולך בכוון זה. בוא אתי ואראה לך."
"ויי! ויי! ויי! תודה לך סטומפי!" אמר רובינסון.

ברווז בעל כובע ברט. "אלה ביצים חומות נהדרות, רק שאחת מהן סדוקה. אני חושב שהחתול הלבן, שם ממול, מוכר חמאה. ואלה כרובים נהדרים."

"אני אקנה כרוב, ידידי בעל אף קטן. האם גידלת אותו בגינתך?" אמרה בטסי הזקנה שהשיגרון הוקל לה קצת. היא השאירה את סוזן לשמור על הבית. "לא, חביבי, אינני רוצה ביצים. יש לי תרנגולות משלי. ראש כרוב אחד וזר נרקיסים, בבקשה."
"ויי! ויי! ויי! ענה רובינסון.

"הי, גברת פרקינס! בואי הנה. ראי את החזירון הקטן העומד בדוכן לבדו!"

"ראו, ראו!" קראה הגברת פרקינס כשהיא נדחפת דרך הקהל עם שתי ילדות קטנות אחריה. "ראו, ראו! והן באמת טריות, נערי? הן לא תיסדקנה ותלכלכנה את שמלתי החדשה, כמו הביצים של גברת וויאנדוט שנשפכו ולכלכו את חליפתו של השופט בתערוכת הפרחים? ואלה לא ביצי ברווז צבועים? זה עוד תעלול של מוכרים שונים! טריים, אמרת? רק אחת סדוקה? אין דבר, כזו ניתן לטגן. יפה שאמרת. אקח תריסר ביצים וראש כרוב, בבקשה. הביטי, שרה-פולי! ראי את טבעת הכסף באפו!"

שרה-פולי וחברתה הקטנה התחילו לגחך ורובינסון הסמיק. הוא היה כה נבוך שלא הרגיש בגברת שרצתה לקנות ראש כרוב, עד שזו לא נגעה בכתפו. לא נשאר לו עכשיו מה למכור, רק קצת פרחי הבר שקטף בדרך. אחרי עוד גיחוכים, שתי הילדות חזרו וקנו גם את זר הפרחים שלו. הן נתנו לו אגורה אחת וגם סוכריית מנטה, אותה הוא קיבל בלי התרגשות ובאופן מכובד.

הצרה הייתה שיחד עם זר הפרחים הוא מכר גם את חוט הצמר שהדודה פורקאס נתנה לו לדוגמה. הוא רצה לבקש אותו חזרה, אך הגברת פרקינס עם שתי הילדות נעלמה כבר.

אחרי שמכר כבר את הכל, יצא רובינסון מאולם השוק כשהוא מוצץ את

פרק ה

מר מומבי הזקן היה איש חרש למחצה וממושקף, שניהל חנות סחורה כללית. הוא מכר כמעט הכל שניתן רק לדמיין, פרט לבשר חזיר. לכן גם הדודה דורקאס העדיפה את חנותו. הייתה זו חנות כללית היחידה בעיר סטימוז בה לא נראו על הדלפק נקניקיות או פרוסות קוטל חזיר מגולגלות.

"איזו הנאה זו" הייתה אומרת הדודה דורקאס "איזו הנאה אפשרית היא להיכנס לחנות שבה הראש פוגע בגוש קוטל, קוטל שיכול היה להיות שייך לבן דוד כלשהו?"
לכן הדודות קנו את המצרכים שלהן כמו סוכר, תה, סבון, מחבתות, גפרורים וספלים רק אצל מר מומבי.

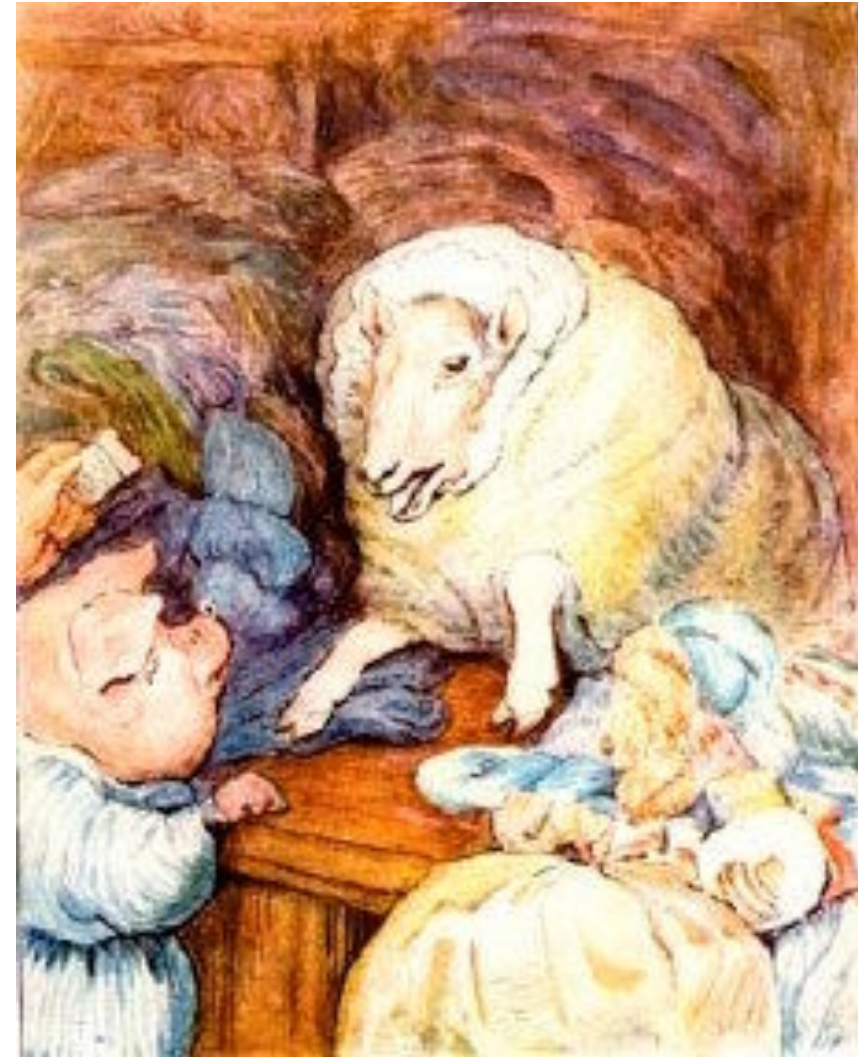
הוא מכר את כל הדברים האלה ועוד הרבה אחרים ואם לא היה לו דבר כלשהו במלאי, היה מזמין אותו במיוחד. אבל לא החזיק שמרים, כי שמרים חייבים להיות טריים. לכן הוא הפנה את רובינסון למאפייה. הוא גם אמר שהעונה כבר מאוחרת מדי לזריעת הכרוב. השנה כולם גמרו כבר לזרוע את הירקות ואין לו זרעי כרוב. הוא לא מכר צמר לסריגה וממילא רובינסון שכח את הצבע.

עם האגורות שלו קנה רובינסון ששה לקקנים טעימים והקשיב בקפידה למר מומבי שמסר לדודה דורקאס ולדודה פורקאס איך עליהן לשלוח אליו את הכרובית, כאשר תתוקן כבר עגלת החמור. גם שקומקום התה עדיין לא תוקן ושאפשר עכשיו להשיג משהו ברזל מדגם חדיש, שעליו הוא ממליץ לדודה פורקאס.

רובינסון אמר "וויי! וויי! וויי!" והקשיב היטב. מאחורי הדלפק, על ארגז, עמד כלב קטן טיפקינס, שעטף חבילות מצרכים בניר כחול. טיפקינס שאל את רובינסון בלחש "האם יש עוד עכברושים בסככה של חוות פורקומב? ומה מתכוון רובינסון לעשות בשבת אחר הצהריים?"

"וויי! וויי! וויי!" ענה רובינסון.

רובינסון יצא עמוס מאוד מחנותו של מר מומבי. הוא נהנה אמנם

ממקלות הסוכר שלו, אבל דאג בגלל צמר הסריגה, השמרים וזרעי הכרוב שלא קנה עדיין. הוא הסתכל סביב קצת במבוכה כשפתאום ראתה אותו שוב בטסי הזקנה. היא קראה "הנה החזירון הקטן! עוד לא הלכת הביתה? תישאר בסטימוז עד שהגנבים ירוקנו את כיסך?" רובינסון הסביר לה את בעיית צמר הסריגה ובטסי הייתה מוכנה

לעזור.

"כן, שמתי לב על החוט שבו קשרת את פרחי הבר. הוא היה בצבע כחול-אפור, כמו זוג הגרביים האחרון שסרגתי לסם. בוא אתי לחנות של הגברת פלוקס. אני זוכרת את הצבע. בטוח!" אמרה בטסי. גברת פליסי פלוקס הייתה זו הכבשה שאתה הסתבך קודם רובינסון. היא קנתה לעצמה שלוש לפתות והלכה מהר מהשוק חזרה לחנות, כדי לא לאבד לקוחות.

איזו חנות מבולבלת! צמרים מכל הצבעים, צמר עבה, צמר דק, צמר שטיחים, צמר סריגה, חבילות על חבילות של צמר, כולן מבולבלות אלו באלו, וגברת פלוקס לא יכלה למצוא כלום. היא הייתה איטית מאוד ונבוכה עד שבטסי התרגזה. "לא, אינני מחפשת צמר לנעלי בית. צמר סריגה, פליסי, צמר סריגה. אותו הצבע שקניתי בשביל הגרביים של סם. לא, לא מסרגות, צמר סריגה!"

"בהה. בהה. אמרת שחור או לבן, באא? חוט משולש, נכון?" "לא, צמר סרגה בגלילים. לא חוטים בודדים."

"אני יודעת שהוא איפה שהוא כאן" אמרה פליסי פלוקס כשהיא מחטטת בין החבילות "סים האייל בא הבוקר עם חלק מההזמנה החדשה ועכשיו החנות שלי בערבוביה כזו."

לקח כחצי שעה עד שהן מצאו את הצמר. אילו לא בטסי, רובינסון לעולם לא היה משיג אותו.

"עכשיו כבר מאוחר. אני מוכרחה לחזור הביתה" אמרה בטסי "סם שלי יחזור לארוחת הערב מהחוף. אני מציעה לך שתשאיר את הסל הכבד שלך אצל הגברת חוחית ותמשיך בקניות מהר. ייקח לך זמן רב לחזור לחווה פורקומב."

רובינסון שמע לעצתה והלך לכוון הגברת חוחית. בדרך עבר ליד המאפייה ונזכר בשמרים. אלא שזו לא הייתה מאפייה. נכון, יצא משם ריח לחם טרי וגם נראה מאפה בחלון, אבל הייתה זו מסעדה.

כשהוא פתח את הדלת איש בסינור וכובע מרובע הסתובב ואמר "הללו!
הנה נתח חזיר הולך על רגליו האחוריות?" ואנשים היושבים בפנים
פרצו בצחוק גס.

רובינסון ברח מהר מהחנות הזו. עכשיו כבר פחד להיכנס למאפייה
כלשהי. הוא הביט באחד מחלונות הראווה כשסטומפי ראה אותו שוב.
סטומפי הביא את הסל שלו הביתה, ויצא בשליחות חדשה. עכשיו הוא
לקח את הסל של רובינסון בשיניים והוביל אותו למאפייה מהוגנת
מאוד, שם הוא נהג לקנות מאפה לעצמו. שם בסוף יכול היה רובינסון
לקנות את השמרים.

אבל את זרעי הכרוב הם חיפשו לשווא. נאמר להם רק שניתן למצוא
אותם אולי בחנות קטנה של זוג נחליאלים שעל הרציף.
"אני מצטער, אבל לא אוכל ללוות אותך" אמר סטומפי "גברת רוזה
נקעה את קרסולה ושלחה אותי כדי שאקנה בולי דואר ואביא אותם
עוד לפני שהדואר יוצא. אבל אל תסחב את הסל הכבד שלך אתך.
מוטב שתשאיר אותו אצל הגברת חוחית.

רובינסון הודה מאוד לסטומפי. זוג חוחיות ניהלו בית התה שאליו
נכנסה הדודה דורקאס לעתים קרובות. מעל הדלת היה שלט עם ציפור
ירוקה מצויירת עליו. הייתה שם גם אורווה קטנה בה יכול היה לנוח
החמור, שמשך את העגלה.

רובינסון נראה כה עייף שהגברת חוחית הזקנה הכינה לו מיד כוס תה.
שתי החוחיות אמרו לו לשתות את התה מהר.

"וויי! וויי! וויי!" אמר רובינסון כשהתה החם התיז על אפו.

למרות שחוחיות העריכו מאוד את הדודה דורקאס הן לא ראו בעין יפה
שרובינסון נשלח לבדו לקניות. הן אמרו שהסל הוא כבד מדי בשבילו.

"אנחנו לא היינו יכולות להרים אותו" אמרה גברת חוחית "קנה מהר

את זרעי הכרוב וחזור הנה. הכרכרה של סים האייל ממתינה באורווה
שלנו. אם תספיק לחזור, הוא בוודאי יסכים להסיע אותך. בכל אופן

הוא ימצא מקום תחת המושב בשביל הסל הכבד. הוא הרי עובר בדרך

ליד החווה פורקומב.

"וויי! וויי! וויי!" אמר רובינסון.

"למה שלחו אותי לבד? הרי הוא לא יצליח לחזור לפני רדת הלילה"

אמרה גברת חוחית הזקנה "עופי לאורווה, קלרה, הגידי לסיים האייל
לא לזוז בלי הסל הזה."

גברת חוחית הצעירה עפה מעל החצר. היו אלה גברות נחמדות שניתן
היה לקבל אצלן גם עוגיות שומשום לתה וגם קפה טוב מאוד.

השולחנות וכלי החרס שלהן היו נקיות להפליא.

פרק 1

העיר סטימוז הייתה מלאת פונדקים. מלאה מדי. בדרך כלל האיכרים נעצרו בפונדק "השור השחור" או "סוס ורוכב", אנשי השוק העדיפו פונדק "חזיר ושריקה" ובפינת רחוב הקדם עמד פונדק "כתר ועוגן" שאליו באו בעיקר אנשי הים. הם נהגו לעמוד סביב דלת הכניסה עם ידיהם בכיסים. כשרובינסון עבר שם אחד המלחים בחולצה כחולה יצא למרכז הדרך לקראתו.

"אמור, חזיר קטן, אתה רוצה להריח טבק?"

(בימי צעירותי נהגו הגברים להשתמש באבקת טבק דקה מאוד, שאותה שאפו לתוך האף בכמויות זעירות. בדרך כלל הרחה כזו גרמה להם להתעטש, ולדבריהם זה "ניקה להם את הראש".)

אלא שלרובינסון הייתה חולשה אחת: הוא לא יכול היה לומר "לא" אפילו אם ראה קיפוד שגונב ביצים מהלול. ולכן במקום לומר "לא, תודה אדוני" ולהמשיך

בדרכו, הוא חכך ברגליו, עצם עין אחת, הניע את ראשו הצדה ונהר. המלח הוציא מכיסו קופסת טבק הרחה ונתן קצת לרובינסון, שעטף

זאת בפיסת ניר כדי לתת אותו לדודה דורקאס. אחר כך, כדי לא להישאר חייב, הציע למלח לקקן מאלה שקנה.

אמנם רובינסון לא נהג לריח טבק, אבל המכר החדש שלו לא התנגדו לממתקים. הוא אכל את המקל ואחר כך משך באוזנו של רובינסון והחמיא לו, ועוד אמר שיראה לו את הדרך לחנות זרעי הכרוב. בסוף הוא הציע לרובינסון לבקר באנייה שלו, המובילה זנגביל, בפיקודו של רב-חובל ברנבאס, וששמה "נרות זהב".

הדבר לא מצא במיוחד חן בעיני רובינסון, אך הוא היה ביישן והסכים להתלוות למלח, בלי לדעת שזה לא אחר, אלא טבח האנייה! כשעברו בפינה, ראה אותם עוד מר מומבי, שקרא אחריו בבהלה "רובינסון! רובינסון!". אבל סביב היה רעש גדול ובאותו רגע נכנס לקוח לחנותו של מר מומבי והוא שכח את התנהגותו החשודה של המלח. אחרת, יתכן והיה שולח את טיפקינס, הכלב שלו, לעצור את רובינסון ולהחזירו. ובאמת, הוא היה הראשון שיכול היה למסור מידע יעיל למשטרה, כאשר מאוחר יותר חקרו את היעלמותו של רובינסון. אבל אז היה כבר מאוחר מדי.

רובינסון והחבר החדש שלו ירדו במדרגות לכוון הנמל. המדרגות היו גבוהות וחלקות ורובינסון היה צריך תחילה לקפץ מאחת לשנייה, עד שבסוף המלח הנחמד לקח אותו על הידיים. אחר כך הם הלכו לאורך המזח יד ביד ועוררו צחוק רב.

רובינסון הסתכל סביב בעניין רב. הוא נהג להציץ מעל המדרגות האלה כל פעם שבא לסטימוז בעגלת החמור, אבל אף פעם עוד לא ירד למטה. המלחים נראו לו תמיד גסים מדי והתרוצצו שם גם כלבלבים קטנים ששמרו על הספינות.

בנמל עמדו ספינות רבות. הרעש והמהומה היו גדולים כמעט כמו בכיכר השוק. אנייה גדולה בשם "זהובית" פירקה משא תפוזים. רחוק יותר לאורך המזח ספינה "בו-פיפ" קטנה העמיסה על סיפונה חבילות צמר גדולות מהכבשים המקומיים.

העבים שבהם הייתה קשורה לחוף. צוות הספינה העמיס חומרים שונים על הסיפון ועשה דברים שונים עם חבלים, בפיקוחו של רב-החובל ברנבאס, איש רזה, חום, ימאי בעל קול צורם. הוא נתן הוראות שונות ודיבר כל הזמן. קולו נשמע היטב על המזח. הוא דיבר על ספינת הגרר "סוס הים", על גאות האביב, על

הרוח הצפון-מזרחית ועל האופה ועל הירקות "שיש לקבל אותם בשעה אחת-עשרה בדיוק..." ופתאום דבריו תמו ועיניו נפלו על הטבח ועל רובינסון. אלה עלו על הסיפון בקרש רחב אבל רעוע. על הסיפון מצא את עצמו רובינסון פנים מול פנים עם חתול צהוב גדול, שצחצח מגפיים ומשח אותם במשחה שחורה. החתול הופתע והפיל את המברשת שבכפיו. ואז התחיל לעוות פנים מול רובינסון. זה עוד

סים האייל, בעל פעמון הצאן וקרניים מעוגלות גדולות, עמד במעבר וספר את החבילות. פעם אחרי פעם המנוף סובב וחבילה נוספת הורדה על הסיפון. סים הניע אז את ראשו ופעמון שעל צווארו צלצל. למעשה הוא יכול היה להזהיר את רובינסון, כי עבר לעתים קרובות ליד

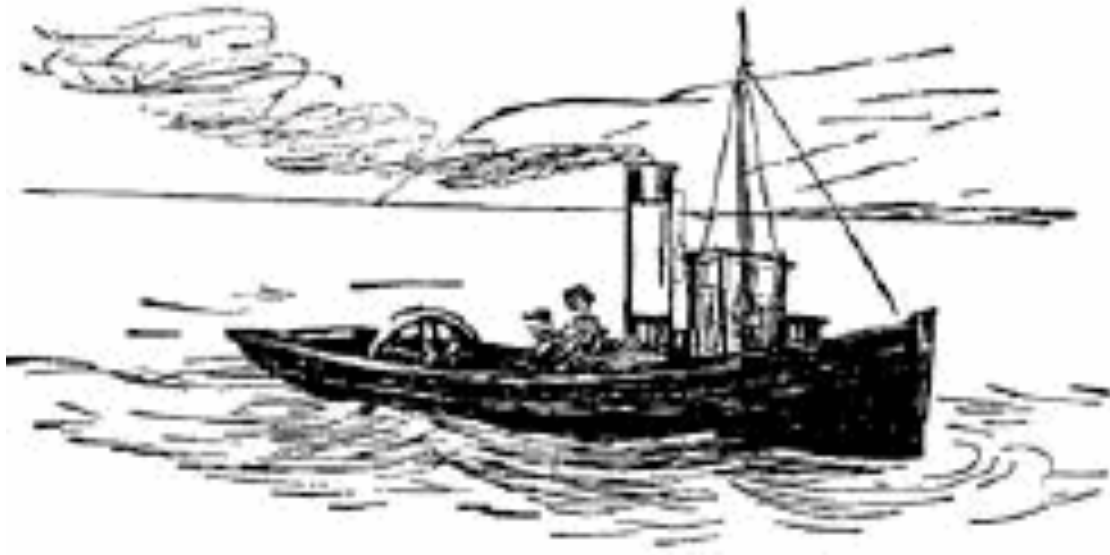

חוות פורקומב והכיר אותו. אך עינו הייתה מופנית לספינה ומדי פעם היה צריך להתווכח עם השלם שלה האם כבר הועמסו שלושים חמש או רק שלושים וארבע חבילות. עם כל צלצול הפעמון שלו הוא עשה גם חתך קטן על המקל שבידו. עוד חבילה - עוד חתך, שלושים וחמש, שלושים ושש, שלושים ושבע... הוא קיווה שבסוף המספר הכולל יתאים.

גם כלבו של סים, טימוטי, הכיר את רובינסון, אבל אותו עניין דווקא הקרב שבין שני כלבים אחרים של ספינות שכנות, שהתנפלו זה על זה בנביחות עזות, התגלגלו זה עם זה על הרציף ובסוף נפלו למים. רובינסון הלך קרוב מאוד למלח שלו והחזיק חזק את ידו. "נרות זהב" הייתה ספינת מפרש גדולה, צבועה מחדש ומקושטת בדגלים שונים שרובינסון לא הבין את פירושם. היא עמדה בצד המזרחי של המזח. גלים הכו בדופן הספינה ומתחו את החבלים

כחמישים פעם והרגיז אותם בהתרוצצות בין רגליהם, התחילו לכעוס. גם הטבח הפסיק להתייחס בחיבה לרובינסון. להפך, הוא נעשה גס מאוד. הוא אמר שאם רובינסון לא יפסיק מיד לשיר, הוא יעשה ממנו קותל חזיר. רובינסון התעלף והשתטח על סיפון "נרות זהב".

לא ראה חתול שמתנהג בצורה זו ושאל האם הוא בריא. אך אז הטבח זרק נעל על החתול וזה מיהר לעלות על חבלי המפרשים שעל התורן. הטבח הזמין את רובינסון לתא, כדי לכבד אותו בעוגות וכריכים. אינני יודעת כמה כריכים אכל רובינסון. הוא המשיך לאכול עד שנרדם. והוא ישן עד שהכסא שעליו ישב התחיל להתנועע והוא נפל והתגלגל אל תחת השולחן. מצד אחד של התא הרצפה התרוממה עד התקרה ובצד שני התקרה ירדה עד הרצפה. צלחות רקדו סביב, נשמעו קריאות ודפיקות וצליל שרשראות וכל מיני צלילים רעים אחרים. רובינסון קם, קצת חבול. במין מדרגות או סולם עלה לסיפון ושם נתן זעקת אימים! סביב הספינה היו רק גלי ים. הבתים של העיר נראו מרחוק כמו בתי בובות. ושם למעלה על הגבעה יכול היה לראות את חוות פורקומב לא גדולה מבול דואר. נראה כתם לבן קטן במטע והוא הכביסה שדודה פורקאס הניחה על הדשא להלבנה. קרוב יותר ספינת הגרר "סוס הים" עישנה והתגלגלה בגלים. המלחים שם אספו את החבלים שניתקו כרגע מ"נרות זהב". רב-חובל ברנבאס עמד בירכתי הספינה. הוא צעק משהו לאנשי הגרר. גם המלחים צעקו והעלו את המפרשים. הספינה התנדנדה במים ונעה דרך הגלים. ריח ים חזק עלה באוויר. ורובינסון? הוא רץ על הסיפון הנה והנה וילל בקול רם. פעם או פעמיים התחלק ונפל, כי הסיפון התנדנד תחת רגליו, ובכל זאת המשיך לרוץ ולרוץ. לאט, לאט היללות שלו הפכו לשיר, אך הוא עדיין המשיך לרוץ ושר:

רובינסון קרוזו האומלל!
איך יכלו לו לעשות זאת?
שמו אותו בים, בספינה איומה,
הו, רובינסון קרוזו האומלל!

המלחים צחקו ממנו בקול אך אחרי שהוא חזר על אותן המילים

פרק ז

רק אל תחשבו שעל סיפון הספינה התייחסו רע לרובינסון. להפך. טיפלו בו שם והאכילו אותו טוב יותר מאשר בחווה פורקומב. וכך, אחרי כמה ימים של געגועים לדודות הזקנות שלו (במיוחד כאשר תקפה אותו מחלת ים), רובינסון נעשה רגוע ומרוצה מאוד. הוא מצא מה שקוראים "רגלי הים" שלו והוא טייל על הסיפון, אכל ובמשך הזמן נעשה שמן מאוד ועצל מדי כדי לנוע. הטבח דאג תמיד לבשל לו דייסה ושמרו בשבילו שק שלם של קמח ועוד אחד של תפודים. הוא יכול היה

לאכול כמה שרק רצה. הוא נהנה מאוד מהאכילה ובדרך כלל שכב על לוחות הסיפון החמים. הוא נעשה עצל יותר ויותר בזמן שהספינה הפליגה דרומה לאזורי מזג האוויר החמים. המלחים התייחסו אליו כמו לחית מחמד. הטבח גירד את גבו, המלחים נתנו לו נתחי אוכל טעימים. היחידים שלא התייחסו אליו כמו לבדיחה היו החתול הצהוב ורב-החובל ברנבאס שהיה בעל מזג רע מטבעו.

יחסו של החתול היווה חידה לרובינסון. הוא כנראה הסתייג ממנות האוכל השמנות שקיבל רובינסון ודיבר על חטא החמדנות ועל התוצאות האיומות של פינוק-יתר. אך הוא לא הסביר אף פעם מה יכולות להיות התוצאות האלה, ורובינסון לא הבין את דבריו, כי הרי

החתול לא יכול היה לקנא בו אחר שממילא לא היה מעוניין לא בתפודים ולא בקמח. אולי הייתה לו איזה דעה קדומה, חשב רובינסון. הוא לא היה עוין, רק חמור וחשדן.

החתול עצמו עבר אכזבת אהבה. אהובתו הלילית נפרדה ממנו ועפה

לאזורי צפון של לפלנד בזמן שספינה "נרות זהב" הפליגה לים הדרומי. לכן מצב רוחו של החתול היה עגום. לכן גם הוא לא מילא את החובות שלו. במקום לצחצח מגפיים ולשרת את רב-החובל, הוא בילה ימים ולילות על החבלים ושר לירח. מדי פעם ירד לסיפון ושוחח עם רובינסון.

הוא מעולם לא הסביר לו מדוע לא רצוי שיאכל כל כך הרבה, אך מדי פעם הזכיר תאריך מסתורי (אותו רובינסון לא זכר אף פעם), יום הולדתו של רב-החובל ברנבאס, שבו בדרך כלל מתקיימת סעודה חגיגית.

"הם שומרים תפוחים ליום הזה. הבצלים נבטו מרוב חום, אבל שמעתי איך רב-החובל אמר לטבח לבשל את הבצל בכל זאת, העיקר שיהיה רוטב תפוחים."

רובינסון לא הקשיב. באותו היום הספינה עמדה במקום כי לא נשבה כל רוח במפרשים. שניהם, הוא והחתול, ישבו בצדה של הספינה והתבוננו בלהקת דגים כסופים. על הספינה שרר שקט. הטבח ניגש לראות על מה מסתכל החתול וצעק בשמחה. ומיד מחצית הצוות

הדברים הגיעו לאוזניו של רובינסון דרך הבד העבה שכיסה אותו, אך הסגן לא אהב אותם. "הרגל שלי כואבת" ענה, למרות שלא תמיד העז שלא להישמע לרב-החובל.

"אז שלח את החתול" ציווה בקיצור ברנבאס.

"החתול בסירת דייג."

"אז תחזיר אותו" אמר

ברנבאס בקוצר רוח "הוא

עצלן, כבר שבועיים לא צחצח

את המגפיים שלי."

הוא ירד שוב לתאו והתחיל

לחפש את קבוצת האיים

במפה ובמצפן.

"אם הוא לא יירגע עד יום

חמישי הוא לא ייחנה מקותל

החזיר שלו" אמר הסגן

לטבח. הם עברו לצדו השני

של הסיפון, לראות כמה דגה

נתפסה. הסירה כבר התקרבה לספינה. הדגים פורקו אך הסירה

נשארה עדיין במים, קשורה תחת חלון אחד התאים, בחרטום "נרות

זהב".

החתול נשלח לתורן עם משקפת. הוא נשאר שם זמן מה, וכשחזר

הודיע שלא נראה כלום באופק, אך היה זה שקר מוחלט. מלבד החתול

לא נשאר איש בתצפית. ממילא לא הייתה כל רוח, הים היה שקט וכל

הצוות שיחק קלפים.

אך לא החתול ורובינסון. החתול הרגיש בתנועה תחת הבד שכיסה את

החזירון. הוא מצא את רובינסון רועד מפחד ובוכה מרות. רובינסון

סיפר לו על השיחה ששמע.

"אני רמזתי לך כבר פעמים רבות" אמר החתול "מדוע, אתה חושב,

התחיל לדוג. הם שמו על החכות חתיכות לחם וחוטי צמר אדומים ואחד המלחים הצליח לדוג אפילו עם כפתור נוצץ. אחר כך הורידו למים סירת דייג קטנה. חמישה מלחים ירדו בה והחתול הצטרף אליהם. הם דגו שעות.

בינתיים רובינסון נרדם על הסיפון החם. קצת יותר מאוחר התעורר,

כי שמע קולות. זה היה סגן רב-חובל שדיבר אל הטבח "אינני רוצה

קותל חזיר עם מכת שמש,

טבח. תעיר אותו או, טוב יותר,

תכסה אותו בבד מפרשים. אני

גדלתי בחווה חקלאית. לא צריך

להרשות לחזירים לישון

בשמש."

"מדוע?" שאל הטבח.

"מכת שמש" ענה הסגן "זה

צורב את הבשר והוא נעשה

צמיגי ופחות טעים."

באותו רגע יריעת בד מלוכלכת

כיסתה את רובינסון, שהתחיל

להיאבק ולבעוט עם נחירות

קולניות.

"אולי הוא שמע אותך?" שאל הטבח את הסגן בלחש.

"אינני יודע, אך זה לא חשוב. הוא לא יכול לרדת מהספינה" ענה הסגן,

כשהוא מדליק את המקטרת שלו.

"יכולת לקלקל לו את התיאבון" אמר הטבח "והוא מתפטם נהדר."

פתאום נשמע קולו של רב החובל. הוא עלה לסיפון אחרי המנוחה

בתאו.

"עלה על קן התצפית שעל התורן. הבט על האופק. לפי המפה והמצפן

אנו בסביבת קבוצה של איים"

זרק את קלפיו על השולחן בכוח כזה שקול המשוטים במים השקטים נבלע ולא הורגש.

כעבור זמן מה שני מלחים סיימו את המשחק ועלו לסיפון. הם ראו משהו כמו חיפושית שחורה במרחק רב מהספינה. אחד אמר שזה כנראה תיקן ענק, החותר ברגליו האחוריות. השני אמר שזה בוודאי דולפין. הם התחילו להתווכח בקול רם ורב-החובל ברנבאס, שהפסיד במשחק, עלה לסיפון ואמר "הביאו לי את המשקפת".

אבל המשקפת נעלמה. וכך גם נעליים, דונג חתימת המכתבים, המצפן, המסמרים, הדלי, הפטיש, המברג, כובע הקש והכורסה.

"קחו את הסירה וראו מזה" ציווה רב-החובל.

"הסירה נעלמה" קרא אחד המלחים.

"קחו סירה אחרת! קחו את כל

שלושת הסירות! זה בוודאי החזיר

והחתול!" נהם רב-החובל.

"לא, החתול ישן שם על החבלים."

"עזבו את החתול. רק תחזירו את

החזיר! רוטב התפוחים יתבזבז!"

קרא הטבח שרקד בהתרגשות עם

מזלג וסכין בידיו.

מיד הוחל בהורדת הסירות וכל

המלחים נדחפו אליהן במהירות

והתחילו בחתירה. ומיד חזרו וטפסו

לסיפון כמו עכברים. כל הסירות

התחילו התמלאו במים, בגלל החורים

שהחתול קדח בהן.

פטמו אותך כך? עכשיו תפסיק לילל, טיפש קטן. זה יהיה פשוט, רק תקשיב ותפסיק לבכות. אתה הרי יודע לחתור (ואכן רובינסון יצא מדי פעם בסירה בבריכה שליד החווה). אינך צריך לשוט רחוק. מהתורן יכולתי לראות את צמרות העצים על האי. והים שם בקרבה רדוד מדי כדי ש"נרות זהב" תוכל להתקרב לחוף. בוא ועשה מה שאומר לך!" אמר החתול.

המניע של החתול לעזור

לרובינסון נבע מאי-אנוכיות שלו הטבעית מצד אחד, והטענות שהיו לו נגד רב-החובל ברנבאס והטבח מאידך. הוא עזר לרובינסון לאסוף שורה של חפצים נחוצים כמו נעליים, דונג חתימת מכתבים, סכין, כורסה, חכה, כובע קש, מסור, מלכודת זבובים, סיר, משקפת, פטיש, מצפן, חבית קמח, חבית סולת, פח מים טריים, קנקן תה, מסמרים, דלי, מברג...

"זה מזכיר לי..." אמר החתול והלך סביב הסיפון וקדח חורים גדולים בשלושת הסירות שעוד נשארו על סיפונה של "נרות זהב".

בינתיים התחילו להישמע קולות חמורים מתחת לסיפון. המלחים

שהפסידו התחילו להתעייף מהמשחק. לכן החתול נפרד מהר

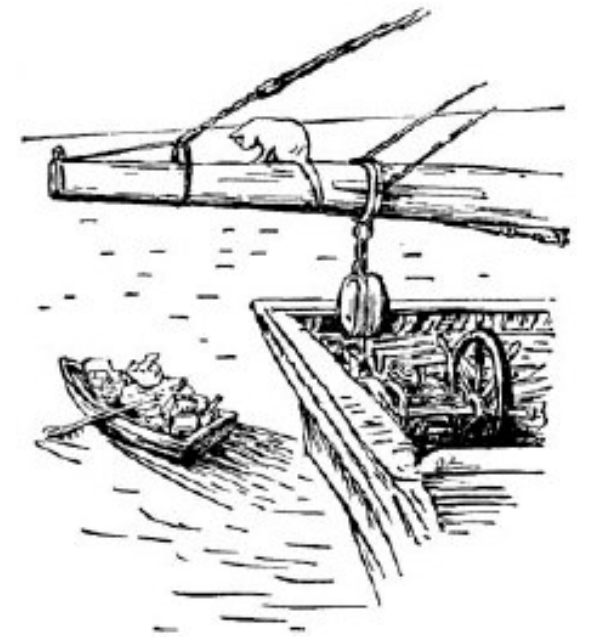
מרובינסון ודחף אותו מהספינה. רובינסון החליק על חבל לתוך הסירה.

החתול התיר מהר את קצה החבל וזרק אותו אחרי הסירה, ואז עלה

שוב על חבלי המפרשים ועצם את עיניו, כאילו ישן.

לרובינסון היה קשה להסתדר בסירה כי רגליו לא היו בנויות לחתירה.

הוא ניסה לחתור בשקט כדי לא לעורר חשד המלחים, אבל רב-החובל

פרק ח

רובינסון חתר במהירות מספינה "נרות זהב". הוא עבד קשה במשוטים שהיו כבדים מאוד בשבילו. השמש שקעה, אבל הים זרח באור משלו, כפי ששמעתי שקורה באזורים טרופיים (בעצמי לא הייתי שם). כשהוא הניע את המשוטים, המים שטפטפו מלהביהם דמו ליהלומים. וגם הירח עלה מעל האופק, כמו

צלחת כסף ענקית.

רובינסון הניח את המשוטים והביט על הספינה שעמדה ללא נוע באור הירח בים שקט, בלי שמץ של גל. באותו הרגע שני המלחים עלו על הסיפון וכאשר ראו את סירתו, חשבו כי זו חיפושית ששוחה במים. רובינסון היה רחוק מדי כדי לראות או לשמוע מה קורה על סיפון הספינה אך הוא ראה ששלוש סירות יצאו בעקבותיו. הוא נבהל מאוד והתחיל לחתור במהירות, אך לפני שסירתו התחילה לזוז ממש הסירות חזרו לספינה. אזי הוא נזכר בחורים שעשה החתול למענו וידע שמים חדרו לסירות. את שאר הלילה הוא חתר בשקט, בלי חופזה. הוא לא הרגיש מנומנם כי הלילה היה נעים וקריר. למחרת היה כבר חם ביום, אבל רובינסון ישן בשקט תחת בד המפרשים, שהחתול הכניס לסירה למקרה שרובינסון יזדקק לאוהל.

הספינה נעלמה מהאופק בהדרגה. אתם יודעים שהים אינו לגמרי שטוח. לכן תחילה הוא לא יכול היה לראות את הדפנות, אחר כך לא את הסיפון, אחרי זה ראה רק חלק מהתורן ובסוף לא כלום.

רובינסון רצה לכוון את הסירה לפי המצפן אך כאשר חיפש אותו, תחתית הסירה נגעה פתאום בקרקעית ים חולית. הוא דחף את

הסירה אחורה עם משוט אחד והביט סביב ואז, במרחק, יכול היה לראות צמרת של עץ גדול! חצי שעה של חתירה הביאה אותו לחוף של אי גדול ופורה. הוא נחת במפרץ מוגן בו ראה גם זרם מים טריים הנשפך לים. החוף היה מלא צדפות. ממתקים צמחו על העצים ושורשי בטאטה מתוקים, כבר מבושלים, היו פזורים סביב. על עצי חרוב גדלו עוגיות כרוכיות כבר אפויות. לא היה לו כבר צורך בדייסה משעממת.

***

אם תרצו יותר פרטים על האי בו נחת רובינסון תצטרכו לקרוא את הספר "רובינסון קרוזו של מר דיפו. האי של רובינסון דומה מאוד לזה של קרוזו, ורק בלי החסרונות של זה. אני חייבת לסמוך על דווח של החתול והלילית, שביקרו שם כעבור שנה וחצי ובילו שם את ירח הדבש שלהם. הם התחתנו עם הטבעת של רובינסון, כפי שתוכלו לקרוא בסיפור "חתול ולילית" במקום אחר של האתר הזה. הם סיפרו לי כי מצאו את רובינסון בריא ומרוצה ולא מתגעגע כלל לעיר סטימוז. הוא השמין מאוד אבל טבח הספינה "נרות זהב" לא השיג אותו מעולם.